

Arrest

nr. 91 405 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die loco advocaat I. TWAGIRAMUNGU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 25 januari 2011 het Rijk binnen en diende op 26 januari 2011 een asielaanvraag in. Op 12 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Keniaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Ihururu en langs moederszijde te behoren tot de etnie Kikuyu.

U werd op 26 oktober 1987 geboren te Nairobi en groeide er op bij uw moeder, G.W.. U weet niet wie uw vader is. In 1990, toen u 3 jaar oud was, stierf uw moeder aan malaria en diende u te verhuizen naar Ihururu alwaar u introk bij de stiefmoeder van uw moeder, R.B. genaamd. R.B. baatte een bar uit, Mwendas Pub genaamd, in het centrum van Ihururu. Toen u ongeveer 6 jaar oud was begon L.W., de geliefde van R.B., u seksueel te misbruiken. U vertelde aan R.B. dat L.W. u verkrachtte maar ze geloofde u niet. U werd zwanger van L.W.. Tijdens uw zwangerschap begon R.B. u slecht te behandelen omdat u zwanger was geworden buiten het huwelijk. R.B. argumenteerde dat het immoreel was om ongehuwd kinderen te krijgen en vreesde dat in de toekomst niemand nog met u zou willen huwen. Op 18 mei 2000 werd uw dochter, N.W., geboren. Na de geboorte van uw dochter verliet L.W. in 2000 Ihururu met onbekende bestemming omdat hij zijn verantwoordelijkheden voor jullie dochter niet wilde opnemen. In februari 2004 ging u naar een kapsalon. U maakte er kennis met de kapster, L.M.. Jullie werden vriendinnen en u ontmoette haar regelmatig in het huis van van R.B. of in L.M.'s woning. U voelde zich goed in L.M.'s nabijheid. In juli 2004 wandelde u met L.M. van het kapsalon naar de woning van R.B. wanneer L.M. u vertelde dat ze verliefd was op u en u vroeg of u haar geliefde wilde zijn. U was erg blij en repliceerde dat u haar geliefde wilde zijn. In juli 2004 begon u een liefdesrelatie met L.M.. In 2005 rondde u uw secundaire studies af. Begin 2005 had u voor het eerste seks met L.M.. Eveneens begin 2005 had u seks met L.M. in de woning van R.B. wanneer R.B. u en L.M. op heterdaad betrapt. R.B. was furieus, nam een stok en sloeg jullie. R.B. vroeg aan L.M. om weg te gaan. R.B. verweet u immoreel te zijn en een prostituee te zijn en stelde dat wat u deed inging tegen de wet en de cultuur. R.B. dreigde ermee u uit het huis te zullen jagen omwille van uw gedrag. In 2005 besloot R.B. u uw dochter af te nemen omdat ze vreesde dat u, gezien uw seksuele oriëntatie een slechte invloed had op uw dochter. Sindsdien weet u niet waar uw dochter verblijft en had u geen nieuws meer over haar. In 2008 vertelde R.B. u dat ze een man had gevonden waarmee u diende te huwen, A.G. genaamd. R.B. voegde er aan toe dat u FGM (Female Genital Mutilation) diende te ondergaan omdat A.G. tot de Mungiki behoorde. U weigerde te huwen met A.G. doch kende geen problemen omwille van uw weigering. Eind 2009 vond R.B. een nieuwe man waar u mee diende te huwen, G.K. genaamd. R.B. had besloten dat u in december 2010 uitgehuwelijkt diende te worden aan G.K. en dat u in het kader van dit huwelijk FGM diende te ondergaan omdat ook G.K. tot de Mungiki behoorde. Gezien u niet wilde uitgehuwelijkt worden en evenmin wenste FGM te ondergaan besloot u begin november 2010 de woning van R.B. te ontvluchten en in te trekken in de woning van L.M. in Ihururu. Op 29 december 2010 was u samen met L.M. aanwezig in de woning van L.M. wanneer mannen op de deur klopten en riepen dat u en L.M. naar buiten dienden te komen zoniet zouden ze de woning in brand steken. U kreeg in de smiezen dat het leden van de Mungiki waren en gezien ze u vertelden dat u weigerde te huwen met een man van hun groepering vermoedde u dat het wellicht sekteleiden waren van de Mungiki. U en L.M. weigerden naar buiten te komen waarop de mannen de woning binnenvielen. U en L.M. werden geslagen en gefolterd. U en L.M. werden meegenomen naar de waterkant van de Chania-rivier. L.M. werd ter plaatse besneden om aan te tonen dat vrouwen besneden moeten zijn en vervolgens werd L.M. verbrand en gedood. Op dat moment werd u gered door 2 mannen die u meenamen naar hun woning in Mathari. De 2 mannen bleken 2 homoseksuelen te zijn en u overnachtte in hun woning. De volgende ochtend, op 30 december 2010, ging u naar de lokale politiediensten om klacht in te dienen. De politie lachte u echter uit en zeiden dat u weg diende te gaan en hetzelfde lot waardig was als uw partner onderging. De 2 homoseksuelen namen u terug mee naar huis en zeiden hulp te zullen vragen aan de pastoor. De nacht van 30 december 2010 brachten de 2 homoseksuelen u naar de pastoor van de Ihuru Independence Church in Ihururu. U werd ondergebracht in het huis van de pastoor van de van de Ihuru Independence Church. Op 19 januari 2011 kwamen mannen naar de Ihuru Independence Church waarvan u veronderstelt dat het dezelfde mannen waren die u en L. aanvielen in haar woning. De mannen riepen uw naam. De pastoor van de Ihuru Independence Church ging naar de mannen en had een lange conversatie met hen waarvan u de inhoud niet kent. De pastoor vertelde u vervolgens dat het niet langer veilig was voor u om ter plaatse te blijven. De pastoor van de Ihuru Independence Church bracht u op 24 januari 2011 in contact met een blanke, John genaamd. Op 24 januari 2011 verliet u Ihururu en reisde u met John naar de luchthaven Jomo Kenyatta in Nairobi. Op 24 januari 2011 om 10 PM nam u samen met John een vlucht van een u onbekende luchtvaartmaatschappij. U was in

transit op een u onbekende plaats. Op 25 januari 2011 landde u in Brussel (België). Op 26 januari 2011 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde “vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade”, met name uw beweerde lesbische geaardheid en een gdwongen huwelijk en de hiermee gepaarde gaande besnijdenis, niet aannemelijk maakt.

Zo kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Volgens uw verklaringen besepte u in 2004, vlak na uw ontmoeting met L.M., voor het eerst dat u zich aangetrokken voelde tot vrouwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 14-15) en dat u bijgevolg lesbisch bent. Gevraagd hoe u zich voelde toen u zich er van bewust werd dat u lesbisch was (p.15) repliceerde u achtereenvolgens “Ik voelde me goed” (p. 15) en “Ik voelde me er oké bij, ik had er geen probleem mee” (p. 15) hetgeen hoogst opmerkelijk is gelet op de strafbaarstelling van seksuele relaties bij partners van hetzelfde geslacht (zie informatie in administratief dossier) en uw bewering dat homoseksuele relaties in Kenia zijn verboden (p. 17), dat lesbianisme ingaat tegen de wet (p. 17), dat homoseksualiteit volgens de wet verboden is (p. 27) en je 14 jaar gevangenisstraf kan krijgen (p. 27). Ook in het licht van het door u beschreven heersende sociaal stigma ten aanzien van homoseksualiteit in Kenia waarbij u verklaarde dat de Keniaanse publieke opinie homoseksualiteit immoreel (p. 17) en ingaande tegen de cultuur (p. 17) beschouwen, homoseksualiteit cultureel verboden is (p. 27), de gemeenschap in Kenia je kan slaan, doden of doen wat ze willen met je (p. 27) zijn uw verklaringen merkwaardig en komen dan ook in het geheel niet overtuigend en doorleefd over.

Voorts kunnen ook enkele bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde homoseksuele relatie met L.M..

Zo verklaarde u dat u L.M. in februari 2004 voor het eerst ontmoette (p. 13), dat u zich vlak nadat u L. ontmoette voor het eerst aangetrokken voelde tot een vrouw (p. 14-15), dat L. de eerste vrouw was waar u verliefd op werd (p. 14) en dat u in juli 2004 een relatie begon met L. (p. 16). U voegde hier aan toe dat u en L. veel samen waren (p. 14), dat u telkens dat R.B. niet thuis was naar L.'s woning ging (p. 20), dat R.B. nooit thuis was en steeds in de bar was (p. 21) – R.B. werkte 7 dagen op 7 (p. 9) – waardoor ze u niet in de gaten kon houden (p. 21), dat u L. elke weekend zag (p. 20) en minimum driemaal tijdens de week (p. 20) en dat u in november 2010 introk in de woning van L. (p. 24) en met L. samenwoonde tot het incident plaatsvond op 29 december 2010 (p. 24). Hoewel u verklaarde dat L. opgroeide als weeskind (p. 17) en straatkind (p. 17) is het bevreemdend dat u de omstandigheden van L.'s bijzondere levensloop geenszins kan toelichten. Zo beweerde u dat L.'s beide ouders lange tijd geleden stierven (p. 17) doch u kon niet toelichten wanneer L.'s ouders stierven noch kon u zeggen – zelfs niet bij benadering – hoe oud L. was toen haar vader en moeder stierven (p. 17). U verklaarde in dit verband dat L. u niet vertelde wanneer haar ouders stierven hetgeen toch de wenkbrauwen (p. 18) doet fronsen. Naast het tijdstip waarop L.'s ouders stierven kon u evenmin toelichten omwille van welke reden L.'s moeder stierf (p. 18) noch wat de oorzaak was van het overlijden van haar vader (p. 18). U kon voorts niet toelichten of L. al dan niet nonkels en tantes had (p. 20) en verklaarde in dit verband dat L. geen enkele informatie had over haar familieleden (p. 20). Daarnaast is het merkwaardig dat u verklaarde niet te weten wanneer L. ontdekte dat ze lesbisch was en dus op vrouwen viel (p. 20). Gezien u beweerde meer dan 6 jaar lang - van juli 2004 tot 29 december 2010 (p. 16 en 24) - een exclusieve relatie (p. 16) gehad te hebben met L.M. is het merkwaardig dat uw kennis over L.'s levensloop belangrijke hiaten vertoont. Temeer u op de vraag van de interviewer van het CGVS naar wat u zoal deed met L. (p. 21) repliceerde dat u en L. veel over jullie verleden praatten (p. 21).

Gevraagd naar wat L. u precies vertelde over haar verleden repliceerde u in vage bewoordingen onder meer dat ze een moeilijke kindertijd had (p. 21), een straatkind was (p. 21) en dakloos (p. 21) was.

Uit al deze elementen blijkt dat geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde lesbische geaardheid en bijgevolg ook aan de problemen die daaruit zouden voortvloeien.

Tot slot legde u nog een aantal bedenkelijke verklaringen af die van die aard zijn dat ze de reeds aangetaste geloofwaardigheid van het door u afgelegde asielrelaas verder ondermijnen.

Ten eerste kan opgemerkt worden dat u verklaarde tussen 2005 en 2008 enkel problemen gehad te hebben met R.B.. U verklaarde in dit verband dat R.B. nog steeds boos op u was omwille van het feit dat u een buitenechtelijk kind had (p. 21) en ze u in 2005 betrupt had met L. (p. 22) doch dat R.B. tussen 2005 en 2008 steeds in de waan bleef dat u de relatie met L. beëindigd had (p. 21-22) na de betrapping en dat uw problemen tussen 2005 en 2008 aldus te maken hadden met het feit dat R.B. uw aanwezigheid in huis beu was (p. 23). In dit verband verklaarde u dat R.B. in 2008 een huwelijkskandidaat aanbracht voor u omdat ze u uit haar huis wilde (p. 22). Niettemin verklaarde u dat u vrij probleemloos kon weigeren te huwen met de eerste huwelijkskandidaat in 2008 omdat R.B. uw hulp in huis eigenlijk broodnodig had (p. 23). Niettemin vond R.B. u eind 2009 een nieuwe huwelijkskandidaat (p. 23) alwaar u in december 2010 mee zou moeten huwen (p. 24). Op de vraag van de interviewer van het CGVS waarom R.B. uw hulp in huis op dat moment niet meer nodig had (p. 23) repliceerde u slechts “ze was me nu echt beu” (p. 23) en “[Ze] wilde me niet meer zien” (p. 23). Er kunnen toch enkele vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen dat R.B. uw aanwezigheid in huis meermaals en grondig beu was, u in 2000 uw dochter baarde en aldus volgens R.B. immoreel gedrag vertoond had, u in 2005 op heterdaad betrupt werd en aldus wederom immoreel gedrag vertoond had volgens R.B. doch R.B. u vervolgens – zonder verdere majeure incidenten – tot november 2010 schijnbaar probleemloos in huis tolereerde (p. 24).

Ten tweede verklaarde u dat u begin november 2010 naar de woning van L. vluchtte en bij haar introk (p. 24-25) om uw gedwongen huwelijk en hiermee gepaard gaande FGM te ontlopen (p. 24-25). U verklaarde in dit verband dat u van begin november 2010 tot het incident plaatsvond op 29 december 2010 bij L. inwoonde (p. 24-25) in haar woning in Ihururu (p. 19) die gelegen was op 20 minuten wandelen van de woning van R.B. (p. 20). U verklaarde in dit verband tevens dat u van plan was om met L. naar Nairobi te vluchten (p. 25) opdat jullie zich aldaar konden hervestigen (p. 25) doch dat L. eerst nog geld aan het sparen was opdat jullie naar Nairobi konden verhuizen (p. 26). Er kan echter gezegd worden dat het zeer merkwaardig is dat u volgens uw verklaringen het huis van R.B. begin november 2010 ontvluchtte om een gedwongen huwelijk met Mungiki-lid G.K. alsook een gedwongen FGM te ontvluchten en u vervolgens gedurende 2 maanden introk in L.'s woning hoewel u goed wist dat L.'s woning slechts op 20 minuten wandelen gelegen was van R.B.'s woning en u bovendien verklaarde dat R.B. wel degelijk wist waar L. woonde (p. 27) hetgeen toch erg onvoorzichtig van u kan genoemd worden. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u en L. bang waren (p. 29) en L. in november 2010 stopte met werken in haar kapsalon uit schrik mensen te ontmoeten die naar u zouden vragen (p. 29). Daarenboven is het merkwaardig dat u verklaarde dat u wel degelijk naar Nairobi wilde vluchtte samen met L. doch u en L. niet eerder Ihururu verlieten en niet eerder naar Nairobi reisden louter omwille van financiële redenen, meer bepaald dat L. “geld aan het sparen” was om jullie te hervestigen in de hoofdstad Nairobi (p. 25) die volgens uw verklaringen nauwelijks op 3 uur reizen per auto bereikbaar is vanuit Ihuru (p. 3) hetgeen aldus niet rechtvaardigt waarom jullie niet eerder naar Nairobi reisden. Wanneer de interviewer van het CGVS u opwierp “Waarom besloten u en L. in het huis te blijven gezien ze in november 2010 al besloot haar job stop te zetten uit vrees voor problemen?” (p. 30) repliceerde u slechts dat jullie transport zochten om te vluchten en een kans om ongezien te kunnen vertrekken (p. 30) en wanneer de interviewer van het CGVS u opwierp “Waarom bleef u zo lang bij L. indien uw tante het adres van L. kende?” (p. 31) repliceerde u dat u niet dacht dat uw tante zou denken dat u bij L. was doch u er eerder van zou verdacht hebben het Ihururu verlaten te hebben (p. 31) hetgeen in het licht van het voorgaande weinig toereikende vergoelijkningen zijn. Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de ernst van de door u ingeroepen “vrees voor vervolging”.

Ten derde verklaarde u dat u begin november 2010 (p. 25) R.B.'s woning ontvluchtte om te ontsnappen aan de FGM en het gedwongen huwelijk met G.K. die beiden zouden plaatsvinden in december 2010 (p. 24). U verklaarde in dit verband dat u op 29 december 2010 aangevallen werd toen u verbleef in L.'s

woning (p. 25) door 5 sekteleiden van de Mungiki die u toeriepen dat u weigerde te huwen met iemand van hun groepering (p. 25) waarmee ze op G.K. doelden (p. 26). U verklaarde in dit verband dat de 5 aanvallers u vertelden dat u diende te huwen met de man die tot hun sekte behoorde (p. 25 en 26) en dat u diende te huwen doch wegliep (p. 27). Daarnaast beschuldigden de 5 mannen u en L. ook van het zijn van lesbiennes (p. 27) hetgeen ze volgens uw verklaringen vermoedelijk vernamen van R.B. (p. 27) nadat u wegluchtte voor het gedwongen huwelijk. **Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat uw vlucht voor het gedwongen huwelijk en de gedwongen FGM aan de basis liggen van uw vervolging door leden van de Mungiki-sekte.** Er kan echter worden opgemerkt dat u het geenszins aannemelijk heeft kunnen maken dat u in december 2010 werkelijk zou worden uitgehuwelijkt aan G.K.. Zo verklaarde u dat R.B. u in december 2009 inlichtte dat u een jaar later, meer bepaald in december 2010, diende te huwen met Georges Karimi (p. 24). Desalniettemin blijkt uw kennis over uw aanstaande huwelijkspartner bijzonder beperkt. Wanneer de interviewer van het CGVS u aanvankelijk vroeg "Wat weet u over G.K." (p. 26) reliceerde u "Niets" (p. 26). Wanneer de interviewer van het CGVS u vervolgens vragen stelde om te peilen naar wie G.K. precies was bleek u inderdaad nauwelijks iets over hem te weten. Zo verklaarde u zijn geboortedatum (p. 26) noch zijn leeftijd te kennen (p. 26) en kon u in dit verband slechts toelichten dat hij oud was (p. 26). U verklaarde niet te weten of G.K. al dan niet eerder gehuwd was (p. 26), u bleek niet te weten of G.K. al dan niet kinderen had (p. 26), verklaarde u dat G.K. de bruidsschat op afbetaling deed (p. 26) doch wist u niet hoeveel G.K. reeds betaald had toen u de woning van R.B. ontvluchtte (p. 26), kende u de beroepsactiviteiten niet van G.K. (p. 26), beweerde u niets te weten over de mogelijke studies die G.K. deed (p. 26) en verklaarde u niets te weten over de familieleden van G.K. (p. 27). Daarenboven kon u niet eens toelichten waarom G.K. precies met u wilde huwen (p. 27) en wist u niet of G.K. u eigenlijk al ooit gezien had (p. 27).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan het door u afgelegde vervolgingsrelaas waarbij u verklaarde dat u vervolgd werd in Kenia omwille van uw lesbische geaardheid en een gedwongen huwelijk en de hiermee gepaard gaande besnijdenis. Derhalve dient te worden opgemerkt dat ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het misbruik door L.W. en uw buitenechtelijk kind ernstig in twijfel kunnen worden getrokken.

Uit al het voorgaande maakt u niet aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Uw identiteit, nationaliteit en reisweg kunnen, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster roept de schending in “*van hierna volgende artikelen: Artikel 1 A 2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen; Artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve beslissingen*”.

3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoekster steunt haar asielaanvraag op haar lesbische geaardheid, die niet getolereerd wordt in Kenia. Verzoekster werd in het bijzonder geïsoleerd door de stiefmoeder van haar moeder, R.B. door wie ze opgevoed werd en die haar beschuldigde van immoreel gedrag enerzijds omdat ze een buitenhuwelijks kind had, en anderzijds omdat ze haar betrapte had met haar lesbische partner. Toen verzoekster dreigde door R.B. uitgehuwelijkt te worden aan een lid van de Mungiki-sekte en tevens een vrouwenbesnijdenis zou moeten ondergaan, vluchtte ze.

4.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

4.3. Verzoekster heeft in de loop van haar asielprocedure geen enkel document neergelegd. Verzoekster laat zelfs na haar identiteit aan te tonen, terwijl het bewijs van identiteit een essentieel element uitmaakt in iedere procedure en verzoekster ertoe gehouden is de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Evenmin toont verzoekster aan dat zij een (buitenhuwelijks) kind heeft, terwijl ook dit een belangrijk element uitmaakt in haar asielrelaas. Verzoekster staft evenmin haar reisweg, wat temeer klemmt nu haar verklaringen in dit verband, met name dat zij “*werd begeleid door een blanke man J. die haar documenten gaf*” doch waarvoor zij “*niets betaald*” heeft (verslag DVZ), blote en stereotiepe beweringen zijn die niet geloofwaardig voorkomen. Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor deze vaststellingen, wat haar algehele geloofwaardigheid hypothekeert en een negatieve indicatie inhoudt voor het asielrelaas.

4.4. De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoeksters beweerde problemen omwille van haar voorgehouden lesbische geaardheid, noch aan haar vrees om uitgehuwelijkt te worden aan een lid van de Mungiki-sekte en besneden te zullen worden, aangezien haar verklaringen over de gehele lijn niet overtuigen.

4.5. Indien verzoekster meent dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet kon besloten worden dat verzoekster niet lesbisch is, dan laat ze na aan te geven waaruit dit dan wel moet blijken. Immers het administratief dossier bevat geen gegevens die aantonen of toelaten te geloven dat verzoekster een partner had, laat staan een jarenlange relatie en nog minder met een persoon van hetzelfde geslacht.

4.5.1. Aldus kan geen lesbisch geaardheid blijken uit verzoeksters verklaringen. Verzoekster zou voor 2004 nooit gevoelens gehad hebben voor vrouwen en “*was nooit verliefd op andere vriendinnen, tot ze*

“in 2004 nadat ik L. ontmoette, ik kreeg gevoelens voor haar, ze stelde me voor een relatie te beginnen en dat deden we”. Verzoekster zou aldus een lesbische relatie begonnen zijn omdat “L. vertelde me dat ze verliefd was op me en vroeg of ik een relatie met haar wilde” en verzoekster zou hiermee hebben ingestemd omdat “ik voelde me veilig bij haar”, “ik voelde me goed in haar buurt, ik was niet bang als ik bij haar was” (gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Dergelijke verklaringen komen bijzonder rationeel voor terwijl zoals verzoekster zelf benadrukt “Een se(x)suele geaardheid is namelijk een individueel, subjectief en persoonlijk gegeven” en deze “subjectieve beleving van het lesbisch zijn” een ingrijpend en determinerend element is in verzoeksters leven, temeer gelet de tegen homoseksualiteit gekante samenleving waarin zij verkeerde “cultureel is het verboden, ze kunnen je slaan en doden, ze kunnen doen wat ze willen, ook volgens de wet is het verboden, je kan 14 jaar gevangenisstraf krijgen” (gehoorverslag CGVS, p.27).

4.5.2. Evenmin kan uit verzoeksters verklaringen blijken dat ze een lange intense relatie had, laat staan met een vrouw. Verzoekster slaagt er niet in haar voorgehouden relatie met L. aannemelijk te maken. Verzoekster argumenteert dat *“Over L.M.’s levensverhaal valt eigenlijk niets bijzonders te vertellen. Het s een één en al triestig verhaal. L. zelf praatte wel vaak over het verleden, maar liet weinig los over haarzelf en haar familiale achtergrond los. Het weinige dat verzoekster te weten te komen is over haar familiale achtergrond, heeft verzoekster uiteengezet en meegedeeld aan de Commissaris-generaal verklaard zoals het feit dat L. eigenlijk een dakloos straatkind was en op verzoekster verliefd en dus lesbisch was.”* Dit kan niet overtuigen nu verzoekster verklaarde dat ze gedurende ruim zes jaar lang een geheime, lesbische liefdesrelatie met L. had, dat *“als tante niet thuis was ging ik steeds naar L.”* en ze deze persoon *“elk weekend en minimum 3 maal per week ontmoette”,* dat ze *“gingen vaak wandelen, deden activiteiten zoals TV-kijken”* en *“praatten veel over ons verleden”* (gehoorverslag CGVS, p.20-21). Verzoekster beperkt zich tot de loutere bewering dat L. een weeskind was, doch weet niet wanneer haar beide ouders overleden zijn, noch in welke omstandigheden dit gebeurde, noch weet zij of L. nog andere familieleden had. Eveneens is niet aannemelijk dat verzoekster de naam van de buurt of wijk waar L. woonde niet kon noemen, terwijl ze haar daar jarenlang ging opzoeken en ook enige tijd bij haar inwoonde. Tenslotte is het onaanvaardbaar dat verzoekster evenmin kon toelichten hoe L. haar lesbische geaardheid ontdekte en beleefde. Gelet op de bijzondere en clandestiene aard van hun lesbische relatie kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij dit uitvoerig besproken hebben. Verzoeksters beweerde lesbische geaardheid en relatie met L. komen dan ook klaarblijkelijk geveinsd voor.

4.6. Waar verzoekster haar asielaanvraag tevens steunt op haar vrees om gedwongen uitgehuwelijkt te worden door R.B., de stiefmoeder van haar moeder, en tevens op haar vrees om besneden te worden, dient te worden vastgesteld dat deze asielmotieven evenmin kunnen worden bijgetreden. Verzoekster komt immers ook in dit verband niet verder dan losse, vage beweringen die geheel ongeloofwaardig voorkomen. Verzoekster was vooreerst geheel onbekend met de persoon G.K. aan wie zij zou worden uitgehuwelijkt. Verzoekster kent geen geboortedatum noch leeftijd van G.K. Verzoekster kon evenmin aangeven welke opleiding hij genoot, noch welke job hij deed. Verzoekster wist zelfs niet of hij reeds gehuwd was geweest en of hij reeds kinderen had, en kon zelfs niet zeggen of G.K. haar ooit gezien had (gehoorverslag CGVS, p.26-27). In het verzoekschrift bevestigt verzoekster *“niets over de persoon van G.K. te weten behalve dat hij een oude man was die de bruidschat voor verzoekster op afbetaling deed”* en wijst er op dat haar tante *“nooit haar (gedwongen) aanstaande echtgenoot voorgesteld”* heeft. Verzoekster argumenteert verder dat zij *“had echter geen enkele inspraak over haar even, alle beslissingen werden boven haar hoofd genomen enkel en alleen omwille van haar lesbische geaardheid.”*

4.7. Verzoekster gaat er vooreerst aan voorbij dat zij haar beweerde problemen met R.B. evenmin aannemelijk heeft gemaakt. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoeksters asielrelaas incoherent en onlogisch voorkomt waar zij enerzijds beweert dat R.B. afhankelijk van haar was voor het huishouden en dat toen R.B. haar een eerste keer probeerde uit te huwelijken zij dit probleemloos kon weigeren, doch anderzijds dat R.B. haar aanwezigheid beu was, dat zij haar immoreel gedrag niet tolereerde en haar dermate verachtte dat ze haar wou uithuwelijken aan een lid van de Mungiki-sekte en een gedwongen besnijdenis laten ondergaan. De Raad ziet hoe dan ook niet in dat voor zover verzoekster reeds eind 2009, een jaar voor het huwelijk, door R.B. ervan op de hoogte werd gebracht dat zij uitgehuwelijkt werd, zij toch onwetend kon blijven aangaande dergelijke eenvoudige basisgegevens omtrent de persoon aan wie zij zou worden uitgehuwelijkt. Tenslotte wijst de

commissaris-generaal er terecht op dat het evenmin geloofwaardig voorkomt dat verzoekster, nadat ze de woning van R.B. ontvluchtte, twee maanden lang zou hebben ondergedoken in de woning van haar partner L.M., terwijl deze nabijgelegen locatie gekend was door R.B. en "*mijn tante moet geweten hebben dat het huis van L. mijn enige schuilplaats kon zijn*" (gehoorverslag CGVS, p.27). Het asielrelaas komt dan ook over de gehele lijn verzonnen voor.

4.8. Verzoekster beperkt zich verder in het verzoekschrift tot het louter herhalen en bevestigen van haar asielrelaas, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster is op elk punt van haar asielrelaas onduidelijk, vaag en incoherent terwijl van een kandidaat-vluchteling en zeker van een vrouw met dergelijke levenservaringen mag worden verwacht dat zij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en de feiten die de aanleiding vormen van haar vlucht uit Kenia op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

4.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

5.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK